De Buitenband

Orgaan van de Vereniging van Gepensioneerden ANWB

Tiende jaargang
december 1990
Verschijnt 4x per jaar

Eindredactie
Bram Roozendaal

Redactiecommissie
Tine den Boer
Koos van Drunen
Jan Korstjens
Puck de Rover

Vaste medewerkers
Jaap Jaspersen
Paul van der Meij
Ciska Paanakker
Harry de Vré
Mario Wijnvoord

Produktie
Zet- en drukwerk
Den Haag Offset B.V.

Bestuur VG-ANWB
mw. F.J. Noordervliet, voorzitter
J. van Drunen, vice-voorzitter
mw. H. Brehler, secretaris
mw. G.N. Borsje, 2e secretaris
P.C. Jurgens, penningmeester
W.A.Rombout
A.S. Roozendaal, leden

Secretariaat
Mgr. Bekkerslaan 821
2286 EJ Rijswijk
Tel. 070 - 393 87 19

Postrekening
t.n.v. Bestuur VG-ANWB
onder nr. 3816027

Kopij voor
het volgende nummer
uiterlijk 1 februari a.s.
naar de redactie
Breitnerlaan 358
2596 HJ 's-Gravenhage
Tel. 070 - 328 06 29

REGIODAGEN

De oogst van dit jaar. Slochteren, Holterberg, Thorn, Eindhoven, in deze volgorde. Vier regiobijeenkomsten. Vier maal kwamen Marijke Tuurenhout en Tineke den Haan er namens het Sociaal Fonds voor opdraven. Op de foto flankeren ze op de Holterberg Jan von Piekartz. Vier maal kwamen mentoren als hij ervoor in actie. Ieder heeft zo'n regiodag iets anders verzonnen. Wel steeds een serieuze ochtend, maar na de lunch iets gezelligs, ontspannends, curieus. In dit nummer enige indrukken. En omdat dit nog maar het begin was, de aankondiging van de regiodagen in 1991. Op pag. 3.

DE LANGE MARS

Jan Korstjens was weer in China. Hij ontmoette er zijn 'Confucius'. Een oude man van deze tijd. In T-shirt en zuigend aan een sigaretje. Samen kletsend in een zonnig theehuis in Chengdu. Heimwee was Jan's drijfveer. Ook meegevoel en nieuwsgierigheid naar het Tiananmenplein, een jaar na het drama van mei-juni 1989. En om te bewijzen dat je met een beetje conditie de 'lange mars' kunt maken met de rugzak. Ook als oudere met je pensioen op zak. Hij vertelt erover op pag. 6-7.

TACHTIG PLUS

Lang gezond en lang leven. Voor velen geen utopisme. Onze vereniging telt 45 tachtig plussers; 12,5 procent van het ledenbestand. De groep 'oude ouderen'. Sinds 13 november is Elly Giesbers-Van Kekem een van hen geworden. Vreselijk vindt ze het. Oud zijn maakt haar bang. Dadelijk na haar 65ste is haar verweer begonnen. Niet stilzitten, bezig blijven. Nog vijf jaar frequenteerde ze andere reisbureaus dan de ANWB. Toen sloeg het misfortuin toe en het besef dat leeftijd zich niet laat loochenen. Een interview op pag. 4-5.

Geen woord ten nadele van de nieuwe generatie(s). Ik zal er niet over reppen. Maar de onze weet nog wat trouw is en *everlasting* wat het het huwelijk aanbelangt. Zonder dat ze daar echt moeite voor hoeft te doen. Als ik mijn oren in onze vereniging goed te luister leg, blijkt het gewoon vanzelf te gaan. 'Die jaren vliegen', hoor ik voortdurend. En toch schijnen ze 't bereiken van een robijnen of gouden huwelijk niet helemaal vanzelfsprekend te vinden. Want ze willen 't ook wel als iets bijzonders zien. Bel ik bijvoorbeeld op: 'Zeg jullie zijn straks veertig jaar getrouwd, hè?' Hoor ik trots antwoorden: 'Ja, hoe vind je dat. Hebben we even lang volgehouden!' Alsof 't een wereldprestatie is voor het Guiness Book of Records.

Tiny Smit-Van Haalen (65) heeft prompt een verklaring voor het veertig jarig huwelijk met Fop Smit (74): 'Ik ben nog altijd blij met hem,' en, 'We

zijn een beetje zuinig op elkaar.' Daar zit het h'm natuurlijk in. Op de dag van hun huwelijksfeest (25 november j.l.) hebben ze in Wassenaar de huisdeur achter zich dichtgetrokken. Ze zijn er tussenuit geknepen en hebben er samen een fijne dag van gemaakt. Dat had alles te maken met een paar jonggeborenen in de familie. Hun beide zoons en schoondochters hebben zuigelingen vanwie oma terecht zegt, 'die moet je niet uit hun ritme halen.'
Fop Smit heeft achttien jaar bij de technische voorlichting in Den Haag gewerkt. Daarvoor zat hij bij Aero Holland op Ypenburg, waar hij een dikke veertig jaar geleden verrast opkeek, toen daar het meisje Tiny van Haalen binnenwandelde. Als chef van de afdeling manoeuvreerde hij het zo, dat zij tegenover hem kwam zitten. Van het vervolg kan ieder zich een voorstelling maken.

Pensioen Privé

Joop en Rie Plaisier, al weer zes jaar wonend in het Zeeuwse Ouwerkerk, hebben rond de 7de december een feestelijk vorkje geprikt met hun kinderen (dochter en twee zonen) en kleinkinderen. Ter gelegenheid van het 40-jarig huwelijk had-

den de kinderen hun ouders al een paar dagen in een Brussels hotel laten verwennen. Joop en Rie (Meerman) hadden elkaar al leren kennen op de middelbare school in Vlaardingen. Maar 't werd pas menens toen ze ook nog beide bij dezelfde werkgever terecht kwamen. De ANWB zat nog in de Parkstraat toen Joop er als souschef reisdocumenten begon. Aan de Wassenaarseweg was dat *sous* al *en haut* geworden. Door allerlei nieuwe ontwikkelingen ook nog chef Centrale Toeristische Diensten. Een enerverende en hem absorberende functie. Te zwaar toen Rie in '70 als gevolg van hersentrombose gehandicapt raakte. Hij verhuisde daarom naar Technische Keuringen om de APK 'van de grond te krijgen.' Zeker niet om een auto onderhanden te nemen, want Joop is meer regelneef dan techneut. Eigenlijk is hij zijn beroep een beetje misgelopen. 'Tuinarchitect worden', is ooit zijn droom geweest. Sinds de Plaisiers in het Zeeuwse wonen, kan hij het privé waarmaken, in eigen tuin.

Op 14 december, omstreeks de tijd dat u dit onder ogen krijgt, gaan familie, vrienden en oudcollega's in de Bijhorst een

'lang zullen ze leven' zingen voor Henk van Ooststroom en Riet Spikker. Veertig jaar volmaken is voor Henk een koud kunstje. Nu veertig bij Riet, en eerder al veertig jaar bij de ANWB (als jongste bediende van Wim van Deelen de oprichting meegemaakt van de technokeuringen en het rijklaar maken van de technomobiel). Inclusief 14 jaar Expertise dienst maakte hij de veertig vol en knoopte er zelfs nog anderhalf jaar aan vast. De koningin had voor zoveel trouw een lintje over. Riet sloot hij trouwens al veel eerder in z'n armen. Tijdens de bevrijdingsfeesten in Den Haag. 'Ja, we hebben toen samen gedanst. En we zijn nog steeds gelukkig.' Geen wonder met twee dochters, twee schoonzoons, twee kleinkinderen en een 'tweede huis' (een bungalowtje in Lage Mierde).

Het veertigjarig huwelijksfeest van Arie in 't Veld (70) en Francina van den Kuy in Leidschendam moet wachten tot het nieuwe jaar. Zij trouwden op 23 januari 1951. Francina kwam als vriendin van zijn 'zus' al jaren bij de In 't Velds over huis, maar het duurde even voor Arie als muziekliefhebber haar waagde mee te vragen naar een concert in het Gebouw van K&W. De

ANWB diende hij als wegenwacht, maar hij moest in '77 afhaken met de bekende wegenwachtklacht, een kapotte rug. Volgens Arie heeft de neurochirurg die zo goed gerepareerd, dat hij weer aardig uit de voeten kan. Zijn hobbies heben er extra tijd door gekregen, scheepsmodellen bouwen en orgel spelen. Vier kinderen hebben ze samen groot gebracht, twee meisjes, twee jongens en keurig om en om. Met de vijf kinderen zal het straks in De Gouden Leeuw aan de Veursestraatweg een flinke familie blijken. Want daar wordt het glas geheven op een verdere, zonnige toekomst. Voor alle bruidsparen van dit kwartaal doe ik daar graag aan mee. Gezondheid!

Ro.

GEDACHTE

Oudejaarsnacht
De stad gist onder vuur
Sissende bruisende pijlen
Knallende spatterende ballen
Rood geel violet
Een oorverscheurend half uur
Ik doe een schietgebed
Een goed nieuwjaar

Tine den Boer

Het bestuur van de VG-ANWB
en alle medewerkers van De Buitenband
wensen u
prettige feestdagen en een goed 1991

PREMIE STANDAARDPAKKETPOLIS PER 1 JANUARI 1991 LAGER

GEMAAKTE KEUZE NIET TE VERANDEREN

Per 1 januari a.s. gaan alle particulier verzekerde gepensioneerden die gekozen hebben voor de Standaardpakketpolis minder premie betalen. De toeslagen voor particulier verzekerden zijn verhoogd (de WTZ-omslag van f. 204,- naar f. 270,- per jaar en de MOOZ-bijdrage van f. 44,40 naar f. 45,60 per jaar). Ook de premie-AWBZ wordt ingaande het nieuwe jaar opgetrokken, maar het kabinet wil de maandpremie voor het standaardpakket verlaagd zien met dertig gulden. Daardoor zit er een uiteindelijke premievermindering in van circa 25 gulden per maand. Kamerbeek Assurantiemakelaars BV, aan wie de ANWB de volledige afhandeling van de ziektekosten heeft overgedragen, zal alle betrokkenen zo spoedig mogelijk berichten welk bedrag zij in 1991 moeten betalen.

Het ziektekostenstelsel in ons land is sinds het zogeheten plan-Dekker en het huidige plan-Simons voortdurend in beweging. De discussies in de Sociaal Economische Raad (SER) zijn nog niet afgerond. We mogen bovendien verwachten dat wijzigingen en aanvullingen op begrippen als WTZ, MOOZ, AWBZ, e.d. op ons af blijven komen. Des te meer klemt de noodzaak dat voor alle gepensioneerde ANWB-ers de problemen met de Standaardpakketpolis uit de wereld worden geholpen. Uit de bliksemenquete van het bestuur van de VG-ANWB is namelijk gebleken, dat meer dan de helft van de leden nog steeds moeite heeft met de Standaardpakketpolis. Ongeveer 40% van de respondenten (zij die de enquete beantwoord hebben) struikelt over het ingebouwde eigen risico en een vermeende hogere premie. Daarenboven blijken vele misverstanden te bestaan over polisinhoud en -voorwaarden en bijzondere verstrekkingen krachtens de AWBZ. Om eens en voor altijd duidelijkheid te scheppen, is het Bestuur met vertegenwoordigers van Kamerbeek (de heer N.B. Imfeld, account manager, en mevr. Irene Scholman, contactpersoon voor ANWB-verzekerden) om de tafel gaan zitten.

(lees verder op pag. 9)

CONTRIBUTIE OVERMAKEN

Leden en begunstigers verzoeken wij de contributie voor het jaar 1991 vóór eind januari a.s. over te maken op rekening 3816027 ten name van de Vereniging Gepensioneerden ANWB te Den Haag. Voor de leden bedraagt de contributie zoals bekend f. 15,-; voor de begunstigers is de bijdrage f. 35,-.

KOMEND VOORJAAR VIJF REGIODAGEN

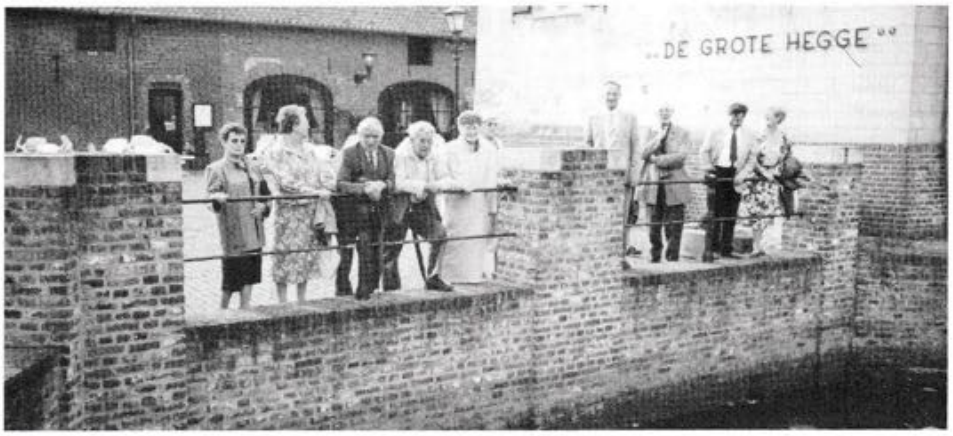

De regio's van onze vereniging zijn goed in beweging. Het bestuur van de VG-ANWB kon dit in zijn laatste vergadering met voldoening vaststellen. Na de openingsbijeenkomst in april van Groningers en Drenten in Slochteren, zijn deze zomer en herfst de mensen uit het noordoosten en zuiden bijeen geweest. Op 11 juli de regio Noordoostpolder, Zuid-Drenthe en Overijssel op de toen zonnige Holterberg; op 3 oktober de Limburgers in Thorn, in de sfeervolle kasteelhoeve De Grote Hegge en op de laatste oktoberdag de Oostbrabanders in het Stadspaviljoen van Eindhoven. Na de ochtendkoffie was er steeds uitgebreide informatie over wat het Sociaal Fonds van de ANWB voor onze leden kan betekenen. Na de lunch verrasten de aangezochte mentoren hun streekgenoten in alle drie de gevallen met een regionale attractie. Jan von Piekartz had op de Holterberg een bezoek aan de Dierenwereld van Piet Bos geregeld. Martin de Veer leidde de Limburgers naar Panaroma Thorn en de abdijkerk. In Eindhoven ging Bob Kennedy Van Dam de Brabanders voor naar het Eindhovense 'heiligdom', het PSV-Stadion, waar ze mochten ruiken aan de VIP-boxen (f. 13.000,- per jaar voor twee zetels) en de kleedkamers.
Dit was het begin. Het initiatief is in alle gevallen uitgegaan van 'Den Haag'. Het bestuur hoopt en verwacht dat deze regio's vanaf nu zelfstandig initiatieven nemen en aktiviteiten ontplooien. Als het nodig is met (financiële) steun van het bestuur en zo mogelijk eens in de drie maanden.
Maar er zijn nog regio's waar een start moet worden gemaakt. De bijeenkomsten zullen steeds op een dinsdag worden gehouden.
Voor
Zeeland en West-Brabant op 15 januari, voor de Kop van Noord-Holland en Friesland op 12 februari, voor Gelderland (regio Apeldoorn) en Oost. Flevoland op 12 maart, voor Gelderland (regio Arnhem) op dinsdag 16 april en voor Utrecht (regio Amersfoort) op 28 mei.
Leden in deze regio's krijgen bijtijds een uitnodiging met nadere bijzonderheden.

SENIOREN praatpaal
055 - 41 43 82
01713 - 1 59 04
010 - 426 59 20
de VG-ANWB luistert

ELLIE GIESBERS-VAN KEKEM

WERKEN MET JONGE MEIDEN HEEFT ME GEESTELIJK JONG GEHOUDEN

'Het reisbureau is mijn leven geweest. Het reisbureau dat was *mijn* job. Ik heb er alles aan te danken. Mijn zelfstandigheid, mijn huwelijk, alles wat ik hier heb opgebouwd.' Haar arm beschrijft een boog door de bruin gemeubileerde flat. Een paar jaar na de dood van Han Giesbers is ze erin getrokken. Aangeraden door familie en kennissen 'kleiner te gaan wonen.' Ze had nooit gedacht het aan te kunnen. Alleen zijn, op zichzelf wonen, onafhankelijk zijn. Rechtop nu in haar gemakkelijke stoel zegt Elly Giesbers-Van Kekem: 'Ik ben best trots op mezelf.'

Die trots heeft niets aanmatigends. Ze ligt voor de hand voor een alleen gebleven vrouw, van wie thuis altijd werd gezegd dat ze niks kon. Helemaal alleen is ze trouwens niet. Onkie, de zwarte poedel is er ook nog. Als ik na m'n bellen boven aan de trap verschijn, staat hij me op te wachten en wantrouwig te bekijken. Hij is pas gerust als het vrouwtje bevestigt, dat ik tot het 'goede volk' behoor. Dertig jaar lang heeft ze poedels gehad. Toen vorig jaar haar Floris overleed, heeft ze nog even gedacht niet meer aan een nieuwe te beginnen. Even gedeprimeerd denkend, wat zal ik nog op mijn leeftijd. 'Ik ben al tachtig' zei ze toen al. Maar haar zus wist haar om te praten: 'er is tijd genoeg vóór je tachtig bent.' Zo is Onkie toch besteld en gekomen. Ze blijft zeggen 'oud zijn vind ik vreselijk', maar met de hond als metgezel en maner voor een straatje om, heeft haar optimisme de overhand gekregen. 'Ik kijk weer vooruit. Ik blijf nog wie ik ben.'

Ze schenkt thee in mooie kopjes. In dit eerste gesprek (een week later zetten we nog wat puntjes op de i) zeggen we u. Uit onwennigheid. Ik zeg, dat ze zo Haags klinkt. Een beetje bekakt. Ze moet er hard om lachen. 'Gek dat u dat zo zegt.' Ze vertelt van ziekenhuis Bronovo, waar ze acht jaar geleden voor een gebroken been werd opgenomen en waar de zusters nogal koeltjes bleven. 'Al die kennissen van u, al dat Haagse gedoe. U met uw Haagse accent.' En beduusd had ze zich verweerd: 'en ik kom uit Nijmegen.'

Daar is ze geboren als oudste van twee meisjes in een streng en katholiek doktersgezin. Op mijn vraag, hoe die jeugd was, zegt ze zonder aarzelen, 'wel leuk, ja dat vind ik wel. We tennisten, we hockeyden, hadden pianoles, wat er zo bijhoort.' En verder: 'Ik was dol op m'n vader en m'n vader op mij. M'n zuster die drie jaar jonger was, moest altijd het hout halen en de kolen scheppen. Ik werd ontzien min of meer. Ja, waarom dat begrijp ik nog niet. M'n zuster is inderdaad een veel krachtiger persoon. Die heeft een heel ander leven gehad. Ik kon nooit iets goed doen. Ik deed altijd alles fout. Als ik met de theepot binnenkwam, moest het de stenen zijn en niet de zilveren. Moeder had zó de boel in handen. Mijn zuster heeft zich daar niets van aangetrokken. Die dacht bekijk het maar. Als zij beneden kwam en moeder zei, hoe kun je nu die bruine schoenen aan bij de blauwe rok, dacht ze, barst. Maar ik ging weer naar boven en ging blauwe schoenen aantrekken.' Elly kroop in d'r schulp. Ze is klein van stuk, maar liet zich ook klein houden, betuttelen, inkapselen. 'Als ik een vriendin had, ging moeder erbij zitten. Geen moment hield ze me uit het oog. Ik weet nog dat ik naar de kermis ging, waar een vriendje zou wachten. Toen ik thuiskwam zei de dienstbode, er hangt iets voor je. M'n vader wachtte me op: geef je geld maar, jij mag niet meer naar de kermis. Tot er zaterdags kennissen op bezoek kwamen, die zeiden, wat zielig voor Elly, ze heeft toch niks misdaan. Daar ging het juist om. Tegenwoordig gaat iedereen met elkaar naar bed. Wij wisselden onschuldig handschoenen. Je hield een handschoen van zo'n jongen, zodat je derandere dag een reden had hem te zien.'

Veel moest stiekum. Zelfs lezen. 'Ik zal nooit vergeten, dat m'n vader een keer uit zijn spreekkamer binnenkwam en zei, hebben jullie niets beters te doen. Ik begrijp het nog niet. Hij was zeer intellectueel. Eerlijk mijn vader was een fantastisch mens. De patiënten droegen hem op handen. Maar een boek lezen was er niet bij. Je moest alleen studeren.'

Vier jaar gymnasium deed ze. Maar Elly struikelde over latijn en liet de examenklas lopen. Ze deed een jaar Schoevers, secretaresse-opleiding. Voor haar frans werd een kloosterschool in Vught gekozen. Toen ze daar wegkwijnde, de internationale zusterschool van Sacré Coeur in Brussel.

En vakanties? 'Met m'n ouders naar zee. We mochten nooit naar een kamp of zo. Het was altijd Domburg of Noordwijk.

– Toch niet zo'n erg leuke jeugd, opper ik voorzichtig. Is dat wel iets om dankbaar voor te zijn?

'Nee daar kan ik ook niet dankbaar voor zijn. Daar ben ik nu wel achter gekomen. Niets vonden ze goed, niemand was goed genoeg. Als je nagaat, m'n ouders zijn een keer bij ons komen logeren. Als mijn man thuiskwam koffiedrinken, zei ik, joh, je moet maar naar de buren gaan. Pappie valt je aan. Die heeft het gevoel, dat is de man die mijn lievelingsdochter heeft weggehaald.'

Dan praten we al over de jaren vijftig en is ze de 'thuiszorg' ontstegen. Schroomvol is ze aan een beetje zelfstandigheid begonnen. Een baantje bij een notaris en een advocaat. Dan Reisbureau Laagland in Arnhem. 'De cheffin had van iemand gehoord, dat zou iets voor Elly van Kekem zijn. Dit kwam gewoon uit de hemel gevallen. Dit was mijn job. Ik heb daar eerst op de grond boekjes zitten uitzoeken. Ik denk niet dat ik toen wist waar Zürich of Wenen lag. Maar ik leerde veel van die cheffin. Na een week ging ze op reis. En wat moet ik dan, zei ik. Nou, je hebt nu zoveel over Rome gehoord, dan geef je ze allemaal maar Rome. Ik heb daar geleerd heel persoonlijk te werken. Wij gingen zelf naar het perron de mensen kaartjes brengen.'

Eerste prijs

Het was augustus '39 toen zij met haar cheffin op een avondretourtje naar een Skålbijeenkomst ging in Amsterdam (Skål is een internationale organisatie van reisbureaus. Ro). Iedereen kreeg er een lot en Elly trof de eerste prijs, een driestedentocht Antwerpen, Rotterdam, Hamburg. Niet echt een uitje waarop ze zat te wachten, maar op aanraden van de gewiekste cheffin belde ze de directeur van de Holland-Afrikalijn. Of er niets anders in de aanbieding was. Ze kon naar Genua en daar op een terugkerende boot stappen. Natuurlijk vonden vader en moeder het maar niets. Ze mocht dan wel 29 zijn, maar stel je voor alleen op reis. Dat zou ze toch niet kunnen. Er moest maar een vriendin mee. En met haar maakte Elly er een studiereis van. Naar Parijs, naar Nice, naar Chamonix en Italië in, op weg naar Genua. 'Wat doen jullie hier?' hoorden ze in de haven. 'Weten jullie dan niet dat er oorlog is.' Het was 3 september geweest, de dag dat Engeland en Frankrijk Nazi-Duitsland de oorlog verklaarden. Desgevraagd wist niemand op de Nederlandse ambassade of de boot Genua nog wel zou aandoen. De dames moesten maar naar Marseille zien te komen. Daar troffen ze een stad in rep en roer. 'Overal mensen met gepakte koffers. Huilende vrouwen, mannen die in dienst moesten.' Maar de boot kwam er afmeren

en de kapitein stond ze op te wachten, met een telegram. Van thuis, of Elly maar als de wiedeweerga over land terug wilde komen. 'Ik zou het maar niet doen,' zei de kapitein, 'want je komt van de ene narigheid in de andere. En hier zit je op Hollandse bodem. Als we op zee zijn, stuur ik wel een telegram, dat alles oké is.' We hebben Lissabon gezien en ik vond het heerlijk. 't Hoorde allemaal bij mijn vak. De tweede avond zei de kapitein, als we nou vanavond langzaam varen, halen we 't niet. En ik dacht, ik hoop maar dat we langzaam varen. En we voeren langzaam en zijn in de Downs terecht gekomen, ergens op de rede voor Zuid-Engeland en hebben daar tien dagen gelegen. M'n vriendin had een Belg opgedaan, ik was bevriend met de kapitein en er waren nog twee Nederlanders in Lissabon opgestapt. Dat is een leven geweest, zalig gewoon. Ten slotte kwam de toestemming de Thames op te varen en moesten ze overstappen op de Batavier voor de thuisreis naar Rotterdam. In Elly had het avontuur iets losgemaakt. Het verlangen naar onafhankelijkheid was gewekt. Tijdens de oorlog zat ze nog onder moeders vleugels, ook tijdens de evacuatie in Brabant, toen Nijmegen te gevaarlijk was geworden. In Tilburg vond ze een baantje bij Verkeer en Energie en toen haar baas na de oorlog met zijn gezin naar Den Haag verhuisde, stond haar besluit vast. Mee naar Den Haag. 'Ik voelde me zalig. Voelde me verlost van iets.' Reisbureau Laagland had daar een filiaal op de hoek van de Anna Paulownastraat. Daar vond ze haar draai en in 1952 haar man.

Brandende sigaret

Hij kwam als klant, wilde naar de wintersport. Elly was intussen een expert geworden. Had door Zwitserland gereisd, kende de Scheidegg, St. Moritz, Davos en tal van alpendorpen in Oostenrijk. 'Het mocht niet duur zijn en 't moest zus en zo. Ik zag meteen dat-ie lastig was. Ik zei, laten we maar pension Sonhof in Seefeld proberen. Sindsdien kwam hij geregeld.' Han Giesbers veertien jaar ouder, weduwnaar, vader van een zoon en twee pleegdochters, een bekwaam elektrotechnisch ingenieur en, zegt ze, 'een knappe man'.

'Hij had het zelf ook te pakken. Hij was zo de kluts kwijt, dat hij een brandende sigaret in z'n zak had gestoken en toen naar z'n huis aan de Wassenaarseweg was gereden. Hij belde me dadelijk op. Er is iets vreselijks gebeurd juffrouw Van Kekem. Ik heb een gat in m'n zak gebrand. Wat moet ik doen.' Het smoesje werkte. Ze gingen uit naar concerten, naar de schouwburg, gingen samen eten en toen Elly een wintersportreis zou leiden naar Berwang, sloot hij zich aan. 'Hij heeft me boven op de Hochalm gevraagd en ik ben op één ski naar beneden gekomen. Ja, m'n werk moest ik opgeven. Hij zei, ik werk nou voor jou. Ik vond het even vreselijk, maar ik moet ook zeggen, dat ik het zalig vond dat ik op mijn leeftijd, ik was 42 jaar, nog trouwde en dat ik zo'n schat van een man ontmoette.'

De idylle mocht niet duren. Hij werd ziek, doorliep een martelgang van zenuwinzinkingen en ging van het ene sanatorium naar de andere inrichting. Voor haar stortte de wereld in. 'Ik heb hem helemaal moeten opvangen. Ik wilde hem zijn eigenwaarde teruggeven. Maar ik heb hem in Oegstgeest moeten achterlaten.'

Iedereen raadde haar, ga wat doen. 'Op een middag ben ik naar de ANWB gegaan, dat was vlak bij. Dat hoofdkantoor hadden m'n man en ik vanuit ons huis zien bouwen.'

- Je kwam meteen op het reisbureau, achter de balie?

'Ik ben met halve dagen begonnen. Kreeg alleen maar Oostende-Dover uit te schrijven. Dat is natuurlijk vrij dom werk, maar het was voor mij een therapie. Ik was zo met m'n man bezig, had zoveel verdriet. Ik kon niets onthouden. Ik moest wel honderd keer vragen, waar ligt Putgarden-Rødby. Maar Briedé toentertijd heeft het goed begrepen. Op 1 juli '64 stierf Han Giesbers. Om het grote huis te kunnen aanhouden, ging ze meisjes op kamers nemen. Maar hoezeer ze er ook tegen op zag, ze volgde toch de raad van haar zwager kleiner te gaan wonen. Twintig jaar zit ze nu in de flat met alle vertrouwde spulletjes om zich heen. En altijd met een poedel, 'want ik kan niet alleen zijn.' Bij de ANWB heeft ze 12½ jaar volgemaakt. 'Ik heb het er zalig gevonden. En de afscheidsreceptie, die ik heb gehad. M'n zuster mocht mee. Er werd me een rijsttafel aangeboden en we hebben hier feest gehad met m'n hele afdeling en anderdaags met de familie. Ongelooflijk. En de cadeaus, die ik allemaal heb gekregen.'

Maar thuis stil zitten, dat zag ze zich niet doen.

'Ik was nog niet bij de ANWB weg of, eh... Nou op m'n laatste studiereis, ik was 64, ben ik naar Sri Lanka geweest. Toen ik op Schiphol kwam, hebben ze tegen elkaar gezegd, moet die oude dame ook mee. Maar ik was de enige die alles kon. De een had hyperventilatie en die had iets aan z'n hart. En ik ging alle bergen op en deed alles mee. Daar vroeg de leider, van Koudijs uit Gouda, of ik niet voor hem kon komen werken. Nou die heb ik opgebeld. Drie maanden heb ik daar gewerkt en ik mocht de hond meenemen.'

Na Gouda werd het via een reisbureau in Leijenburg, World Wide in Voorburg.

(lees verder op pag. 10)

EEN 'LANGE M MET RUGZAK,

Het Tiananmenplein

Hij lijkt op Confucius. Misschien is hij nog wijzer. Groot voor een Chinees. In een wit T-shirtje met losjes daarover een lichtblauw jasje, de mouwen omgeslagen. Een oude man van deze tijd. Hij heeft het allemaal meegemaakt. Vanaf de Intellectuele Revolutie van 1917 toen de leer van de conservatieve Confucius (551-479) onder druk kwam te staan en de oprichting van het Marxistisch Genootschap een jaar later, waarin Mao Zedong en de studentenleider Zhang Guodao de basis legden voor de Chinese communistische maatschappij. In het zonnige theehuis van Chengdu praatten we over vroeger, even rust op de Lange Mars.

Namen staan voor begrippen. Maar wij westerlingen kennen de namen beter dan de opeenvolgende ideologieën. De namen in China zijn al moeilijk genoeg en ze worden telkens anders geschreven. Onze man in de theetuin heeft het allemaal over zich heen zien gaan: de Warlords, de filosofieën van Sun Yat-sen, Chang Kai-shek die de vrije markteconomie met zijn militaire dictatuur dacht te combineren, de veldtochten van de Kuomintang, de burgeroorlog die in 1927 zou leiden tot de oprichting van het Rode Leger. De Tweede Wereldoorlog met de Japanse moordaddigheid. De zwemmende Mao en de Culturele Revolutie, die niets met cultuur had te maken en waarover Nien Cheng, schrijfster van het boek 'Life and Death', eens bij Adriaan van Dis zo indrukwekkend kwam vertellen. Het was toen of wij een beetje dichter bij de Chinese mensen kwamen. Ook door de in ons land vertoonde film 'De Verboden Stad' met de laatste keizer Pu Yi en zijn langlevende krekel.

Kinderen zijn de nieuwe keizertjes

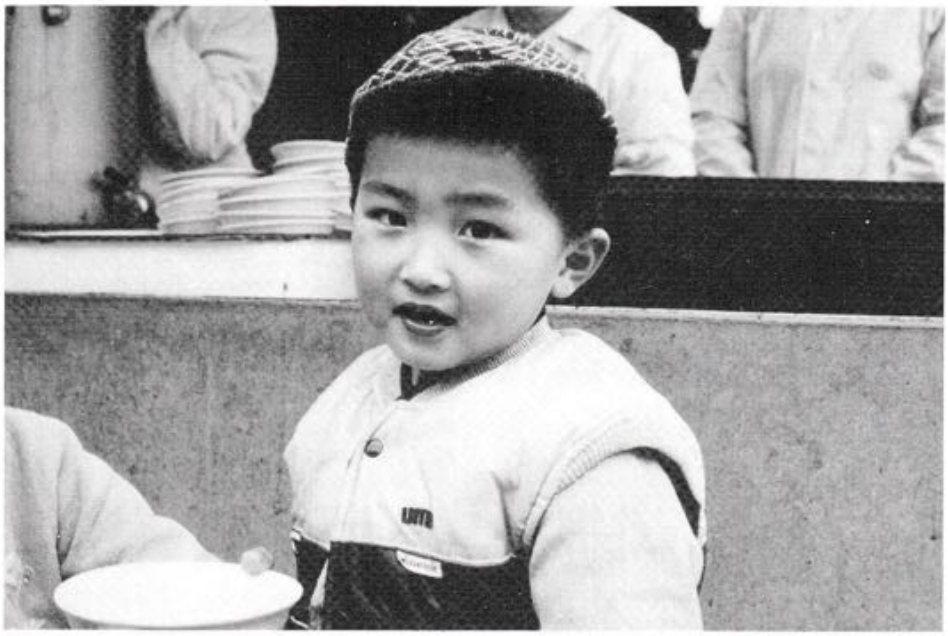

De oude man in Chengdu genoot van zijn thee. En van het Engels kunnen praten, zodat iedereen kon horen dat hij nog steeds een man van de wereld was. Samen hadden we het best naar ons zin.

Op school was China voor mij een blinde vlek op de kaart. Hoe zat het nou precies. Je hoorde over 'De Lange Mars', maar waar lagen de bergen en hoe liepen die Gele Rivieren, die niet geel zijn maar bruin als een Marsreep. Voor het antwoord op die vragen was ik er voor het eerst in 1985, voornamelijk in de grote steden. Deng Xiaoping had behoedzaam de vensters van China geopend en in het belang van de economie de teugels gevierd. Je kon het ook duidelijk zien aan de mensen die met je wilden praten. Tot in het verre zuiden en westen, waar ik twee jaar later ging kijken. Vorig jaar mei-juni was ik er weer. In Hongkong, een van de kruispunten in 's werelds 'Mars der Dwaasheid', zoals Barbara Tuchman zou kunnen zeggen, reden de open vrachtauto's vol betogenden veilig door de rode verkeerslichten. Op de hotelkamer zaten we ademloos te kijken naar de beelden van het Tiananmenplein in Beijing. Aanvankelijk ongewapende soldaten keken verbaasd om zich heen, terwijl jonge betogers met hen de dialoog zochten. 'Zou het dan toch lukken', dacht ik, 'een geweldloze revolutie.' Zelfs de sinologen in Leiden hadden me immers niet op onnozelheid betrapt. Het ging mis, dat weet u. Ik was naar Quanzhou op de weg naar Xian gegaan, toen de demonstratie op het Plein van de Hemelse Vrede escaleerde. Liftend gingen we terug. Sindsdien hangt thuis de winnende World Press Photo van die ene jongen, die de tanks op het Plein weerstond. Wij hebben niets meer van hem gehoord. Zijn naam is Wan Weh Li. Hij was negentien jaar. In elke nieuwe agenda zet ik op 4 juni zijn naam.

Dit jaar wilde ik terug, weer naar het Tiananmenplein en in juni. Het is ook gebeurd.

Hoe doe je dat als oudere? Door China met rugzak en openbaar vervoer, is me gevraagd. Ik zal het in onderdelen proberen te vertellen.

GEZONDHEID - Je lijf moet voor je gevoel wel soepel functioneren. Af en toe moet je met weinig slaap toekunnen. Bijvoorbeeld in een rammelende bus, dertien uur lang, en meteen overstappen op de trein voor de vol-

ARS' IN CHINA BUS EN TREIN

gende twaalf uur, zitten op houten banken, geen slaapplaatsen. China kan ook op de luxe toer, met een reisgezelschap. Maar ik ging zo goedkoop mogelijk met een overnachting van f. 5,- en het ontbijt langs de straat. In het landelijke zuidwesten huurde ik een fiets voor twee kwartjes per dag. En fietsen moet je wel leuk vinden. Ze waren trouwens goed, tenminste als je iets eerder remde dan normaal. Je moet je strikt houden aan de malariapillen, volgens een vast

'GEEN DAG GEEFT JE EEN TWEEDE OCHTEND'

ritueel, bijvoorbeeld bij het ontbijt. Als je aan de straat eet, altijd gekookt en gebakken waar je bij staat. Geen probleem, want men is dol op pruttelende pannen en kokende gerechten. Veel groente, matig met vlees en naar behoefte rijst voor de vulling. Er zijn allerlei tabletten tegen het een en ander, maar dat werd me te moeilijk. Op een ochtend, in een klein dorp, voelde ik dat het mis kon gaan. Ik at nauwelijks, alleen wat rijst, dronk veel thee om door te spoelen en sliep een halve dag uit. Dat was mijn geluk. Anderen probeerden door de vermoeidheid heen te sjouwen en dat kost meer tijd en energie. 'Je moet goed naar je lijf luisteren,' zei een Chinese.

REIZEN - We gingen per boot, vliegtuig, openbare bus en trein. De rivierboten zijn prettig eenvoudig. Je rust uit, er is veel te zien, goed eten, sommigen slapen wat bij. Het vliegtuig is comfortabel.
Voor de openbare bus moet je tevoren kaartjes kopen. Je reisgenoten zijn Chinezen die net als jij grote dagafstanden afleggen. Daarom hebben zij veel bagage bij zich. Het voordeel is dat ze niet over jouw rugzak mopperen. Die rugzak moet je boven in het rek zien te krijgen, want de vloer van de bus wordt kletsnat en modderig. In zo'n bus ben je ook zelf bagage. De chauffeur is er alleen voor het rijden en hij douwt door, anders komt hij er nooit. Om de twee uur is er een sanitaire stop, een openbare gelegenheid waar je op je hurken zit en je eigen toiletpapier bij je moet hebben. De chauffeurs kun-

(lees verder op pag. 12)

Op de muur, het gehele gezin een dagje uit

Hij wil wel gezien worden

OVGO MATIG TEVREDEN MET NOTA 'OUDEREN IN TEL'

'Ouderen in Tel' opent perspectieven, maar concrete invulling laat op veel terreinen nog te wensen over.' Zo kwalificeert de OVGO, de 'koepel' van verenigingen van gepensioneerden waarbij ook de VG-ANWB is aangesloten, de op 16 oktober gepresenteerde regeringsnota, waarin het voorgenomen ouderenbeleid tot en met 1994 wordt uiteengezet. Met dit blijk van matige tevredenheid sluit de OVGO zich aan bij het oordeel van de ouderenbonden van de COSBO. Rode draad in de nota is de maatschappelijke integratie van ouderen, waarbij het kabinet wijst op het profiteren van de 'ervaring en wijsheid' van ouderen. Van aangegeven maatregelen voor een integraal ouderenbeleid op diverse beleidsterreinen wordt echter in de nota niet gesproken.

De ouderenbonden menen derhalve dat de uitwerking van het beleid te veel blijft steken in het geven van voorlichting en het doen van onderzoek. De overheid erkent bijvoorbeeld dat een toereikend inkomen randvoorwaarde is voor volwaardige participatie. Zo is het kabinet van plan de AOW-uitkering gekoppeld te houden aan het netto-minimumloon. Maar een garantie wordt niet gegeven.
Over de invulling van het voorgenomen beleid praat de OVGO overigens mee. Zij is betrokken in het overleg met de andere ouderenorganisaties en het ministerie van WVC en zit tevens tweemaal per jaar met de minister zelf aan tafel. Ingaande het nieuwe jaar komt de OVGO evenals de ouderenbonden in aanmerking voor overheidssubsidie. Uitbreiding van werkzaamheden en bemoeienis met een breder takenpakket is voor de OVGO aanleiding nu uit te zien naar professionele ondersteuning. Ingaande 1991 telt de OVGO met 15 aangesloten verenigingen van gepensioneerden rond 60.000 leden. Zojuist toegetreden zijn Unisys, Aegon (2.500 leden) en Fokker (1.500 leden). Verwacht wordt het lidmaatschap van Heineken.

Hoezo, AOW moet gegarandeerd

(foto: H. de Vree)

BIJ-ZONDERHEDEN

Het was juli 1968. Hoogzomer en bloedheet in de bonbonnière *zoals het kantoor in de wandeling heette. Rondom ramen, waarop de brandende zon vrij spel had. Het was nog in de tijd van het klassieke hoogseizoen - de piek vlak voor de bouwvakvakantie. Het schouwspel van 'vroeger'. Lange rijen wachtenden buiten vóór openingstijd; de* run *op de balie om als eerste aan de beurt te zijn; hekken langs de kampeerbalie, want kamperen zonder geldige kampkaart was niet mogelijk.*
Bij de balie 'binnenland' viel even een gat, waarvan de informatrices gretig gebruik maakten door overdreven puffend de hoofdinformatrice te bewerken.
- Toe zeg, we vallen zowat flauw. Mogen we ijs halen?
- Jullie weten hoe X ('t kantoorhoofd) daarop reageert. Probeer het maar tot de thee uit te houden.
- We kunnen toch door de kelder? Heeft niemand in de gaten.
- De achterdeur zit op slot en de concierge heeft een humeur om op te schieten. Nee dus.
- Zeker weer een kater ('t schamperende antwoord van een informatrice).
Ze hielden het uit, zelfs tot na de thee. Toen kregen ze de hoofdinformatrice plat. Er was een schuifraam in het 'telefoonhok'. Het langste en dunste baliemeisje kroop erdoor en kwam even later terug met een doos ijsjes.
- Pak even aan, dan kruip ik terug.
Ze gaf de doos aan de hoofdinformatrice en slingerde haar lange benen door het half geopende venster. Ze wrong zich in een bocht, waarbij haar rok omhoog schoot en een gebloemd slipje zichtbaar werd.
- Daar komt X!
Het kantoorhoofd stapte met een stapeltje brieven het hok binnen, overzag de situatie, kleurde een beetje vanwege het bloemetjesgeval en snauwde de hoofdinformatrice toe: 'U had ik wijzer geacht.' Hij blies de aftocht, zij klemde verbrouwereerd de doos ijsjes tegen zich aan. Die bleken inmiddels gesmolten.

PUCK

Tekening Mario Wijnvoord

EINDE AAN PENSIOENBREUK

De Sociaal Economische Raad (SER) heeft het kabinet geadviseerd wettelijke maatregelen te treffen om nieuwe pensioenbreuken te voorkomen. Voor de 'oude' gevallen heeft de Tweede Kamer al een initiatiefwetsvoorstel van drs E. Nypels (D66) aanvaard, waardoor de zgn. 'slapers' dezelfde toeslagen krijgen als reeds gepensioneerden. Bovendien heeft de Stichting voor ondernemingspensioenfondsen (OPF) voorstellen gedaan, de waarde van oude premievrije polissen over te boeken naar het pensioenfonds van de nieuwe werkgever in de vorm van dienstjaren bij dat nieuwe pensioenfonds. Ongeveer 1,4 miljoen Nederlanders heeft een pensioenbreuk opgelopen. Indien alle voorstellen worden aanvaard is een einde gekomen aan wat Nypels een 'martelgang' heeft genoemd.

12DE ALGEMENE LEDENVERGADERING

De 12de Algemene Ledenvergadering van de VG-ANWB wordt gehouden op zaterdag 23 maart 1991 in het Hoofdkantoor van de ANWB te Den Haag. Noteert u vast deze datum in uw agenda.

OUDEREN ZIJN BETER AF MET STANDAARDPAKKETPOLIS

(vervolg van pag. 3)

Voor de goede orde: ziekenfondsverzekerden, ook als zij de 65 zijn gepasseerd, blijven in het ziekenfonds. Zij hebben met de Standaardpakketpolis niets van doen. De particulier verzekerden hebben daarentegen (financieel) wel te maken met de ziekenfondsverzekerden. Alle particulier verzekerden (ook boven 65 jaar) betalen mee aan de hogere kosten voor oudere ziekenfondsverzekerden (MOOZ-toeslag) en aan de verliezen die verzekeraars lijden op verzekerden die meer kosten dan ze aan premie opbrengen (WTZ-omslag). Blijkens een statistisch gegeven zijn ouderen vaker ziek en kosten zij hun verzekeraar meer dan jonge verzekerden. Een van de redenen, waarom het beginsel van solidariteit in ons ziektekostenstelsel is ingebouwd.
De hoogte van de premie en de inhoud van de Standaardpakketpolis worden bepaald door de politiek. Op voorstel van de staatssecretaris van Volksgezondheid door de Tweede Kamer. De uiteindelijke premie is een zaak van de KLOZ, de overkoepelende organisatie van particuliere verzekeraars, waarbij concurrentie vooral in de toekomst een factor van betekenis kan zijn. Een van die verzekeraars is de UAP, waar de ANWB de collectieve verzekering voor zijn personeelsleden heeft ondergebracht. Gepensioneerden, die niet gekozen hebben voor de Standaardpakketpolis, maar hun oude, bestaande verzekering wensten te houden, hebben wellicht de verkeerde beslissing genomen. Volgens de heer Imfeld van de firma Kamerbeek doen zij zichzelf tekort. Mede door de jongste premieverlaging zijn ouderen beter af met de Standaardpakketpolis.

Ziekenfondspakket
De uiteindelijk te betalen premie voor uw ziektekosten is opgebouwd uit:

a) de standaardpakketpremie van ± f. 140,-- (was f. 170,30).
b) de premie-AWBZ voor alle vormen van psychiatrische hulp en de kunst- en hulpmiddelen; verhoging per 1 januari bij 't sluiten van dit nummer nog onbekend.
c) De MOOZ-toeslag (= Medefinanciering Oververtegenwoordiging Oudere Ziekenfondsverzekerden), per 1 jan. f. 45,60 per jaar,, waarvan u 80% betaalt.
d) De WTZ-omslag voor opvang van de tekorten van de assuradeurs, per 1 jan. f. 270,- per jaar, waarvan 80% voor uw rekening.

Genoemde toeslagen moeten betaald worden door alle particulier verzekerden. Maar de particulier verzekerden boven de 65 jaar zijn door de betrekkelijk lage standaardpremie goedkoper uit. Daarmee zijn nl. alle kosten voor artsen en geneesmiddelen gedekt, die ter vergelijking ook in het ziekenfondspakket zitten. Dus de huisarts zowel als de specialist en de behandelingen en de voorgeschreven medicijnen van beiden, alsmede de behandeling van fysiotherapeut en tandarts. Met dit verschil, dat voor de tandarts een vergoeding geldt tot 80%, voor tandprotheses (boven- en ondergebit) een vergoeding tot f. 400,- en voor behandeling en geneesmiddelen van de specialist een eigen risico geldt van f. 100,- per persoon

Uit de Volkskrant

per jaar. Voor een echtpaar dus f. 200,- per jaar.
Omdat het tot de gestelde vragen behoort: brillen en glazen worden niet vergoed. Binnen de verstrekkingen volgens de ABWZ vallen wel oogprothesen, waartoe ook nog glazen boven -7 kunnen worden gerekend. Uitgesproken vermoedens als zouden 65-plussers bij de ANWB met de Standaardpakketpolis van de UAP slechter af zijn, missen elke grond. Premie en pakket zijn uniform. Zoals eerder opgemerkt, vastgesteld door de politiek. De ANWB-ouderen mogen zich dan nog verheugen in de ANWB-bijdrage van zestig gulden bruto per maand.

Klasse
Voor verpleging in een ziekenhuis voorziet de Standaardpakketpolis in ligging 3de klas, gelijk aan het ziekenfondspakket. Voor verpleging op klasse 2b kan men zich bijverzekeren. In dit verband is het wellicht (financieel) interessant, dat de klasseligging in de naaste toekomst meer en meer zal verdwijnen. Het AMC in Amsterdam heeft de opheffing reeds aangekondigd. De ziekenhuisdirectie is daar van oordeel, dat de ligging van een patiënt altijd optimaal zal zijn. D.w.z. plaatsing op een één- of tweepersoonskamer wanneer de behandeling dat nodig maakt.
Voor eventuele spijtoptanten, die na hun 65e gekozen hebben voor continuering van hun lopende particuliere verzekering, had de heer Imfeld een slechte boodschap. Zij kunnen niet meer terug. Niet meer kiezen voor de Standaardpakketpolis. Die mogelijkheid wordt slechts eenmaal geboden. Wie straks 65 wordt krijgt van Kamerbeek bijtijds een brief om de goede keuze te maken.

Ro.

DECLARATIES

Nu de ziektekostendeclaraties niet meer bij UAP, maar bij Kamerbeek moeten worden ingediend, is de werkwijze van declareren gewijzigd. Op de door Kamerbeek verstrekte declaratieformulieren moet men zelf nog polisnummer en persoonsgegevens invullen. Wie al jaren eenzelfde medicijn gebruikt, wordt verzocht bij nieuwe aanvraag een briefje in te sluiten, dat een en ander bekend is bij UAP.
Nota's en declaraties zenden aan (postzegel niet nodig):
Kamerbeek Assurantiemakelaars BV
Antwoordnummer 254
3000 VB Rotterdam

WEHKAMP WEG ALS VOORZITTER

Met een grote receptie hebben de ouderenorganisaties op 13 december afscheid genomen van Theo Wehkamp als voorzitter van de COSBO (Centraal Orgaan van Samenwerkende Bonden van Ouderen). Zolang zijn opvolging niet is geregeld zal de heer Morren, voorzitter van de ANBO (de organisatie, die de COSBO had willen opblazen) het voorzitterschap waarnemen.

EXTRA GELD VOOR VERZEKERAARS

Staatssecretaris Simons van Volksgezondheid heeft zorgverzekeraars extra geld uit de Centrale Kas in het vooruitzicht gesteld voor verzekerden die door hun slechte sociaal-economische situatie vaak ziek zijn. Oude mensen, zo heet het, zijn bijvoorbeeld vaker ziek en kosten hun verzekeraar meer dan jonge verzekerden.

Oo WeeWee

door Tine den Boer

Toen onze Wegenwacht op 1 april 1971 vijfentwintig jaar jubileerde, hadden wij de woelige jaren zestig dik achter de rug. De woeste buistaferelen van studenten in Parijs en het Maagdenhuis waren al bijna geschiedenis. Bij de Wegenwacht stonden ondanks deze stormachtige ontwikkelingen dicipline en gezag drie jaar later nog hoog genoteerd. Dienstverlening tot het uiterste, maar daarnaast wel saamhorigheid en gemoedelijkheid. De viering van dat vijfde lustrum was navenant. Barend Druif groepschef van Badhoevedorp, kan er nog nagrinnikend van vertellen.
Ter gelegenheid van het heugelijke feit maakten directeur Blankert, chef-wegenwacht Mosheuvel en chauffeur-wegenwacht Druif een rondrit langs de Wegenwachtstations. De tocht begon in Houten en ging via Nieuw-Vennep en Burgerveen over de Afsluitdijk naar Joure. Overal feest. Overal gebakjes bij de koffie. Blankert bekend om zijn strakke tijdschema's had van tevoren aan Barend opgedragen onopvallend te zwaaien als het tijd was om te vertrekken. En voort ging het dan weer. Via Groningen en Hoogeveen naar Zelhem, waar een hotel was gereserveerd. De volgende dag zou de jubileumronde zich uitstrekken tot de zuidelijke provincies. Hein Verhoef, toen persdienst, en fotograaf Harry de Vré reden voorop om hierover later verslag te doen.

Nu was het doodgewoon dat HD Blankert de sleutels van de kamers verdeelde. Een soort traditie, zo gegroeid. Barend kreeg een kamer op de eerste verdieping toegewezen. Niet zo maar een kamertje. Niks daarvan. Hij zag een slaapkamer uitlopen in een zitkamer en een badkamer. Barend keek zielstevreden om zich heen, kleedde zich om in een fris uniform - dat hoorde zo in die dagen, zelfs als je vrij was - en stapte opgewekt het restaurant binnen.
'Mooie kamers hebben we hier, hè,' riep Barend Druif het gezelschap enthousiast tegemoet. Mosheuvel keek hem bevreemd aan: 'Wat vind jij zo mooi aan zo'n klein kamertje?' Barend begreep het niet. Hij vertelde van zijn riante suite. Maar alle andere gasten - de hoofddirecteur inclusief - bleken gestald te zijn in een klein optrekje. De HD had het zo beslist. Barend was de chauffeur, hij had de zwaarste taak en moest daarom goed kunnen uitrusten. Een autoritaire beslissing, maar Druif was te verguld om te protesteren.
De NOS zou 's avonds een reportage uitzenden over de festiviteiten. Maar jammer nou, het hotel beschikte niet over een TV. Kun je je nu niet meer voorstellen. In allerijl werd ergens een TV-toestel geritseld en in een apart kamertje gezet. Het vijfkoppige gezelschap ging daarna aan tafel en daar kwam een goede fles aan te pas. Heer Blankert was een wijnkenner. Bovendien had hij hoogst humoristische invallen. Tussen de soep en het hoofdgerecht had hij een idee. 'Als het journaal begint, gaan wij achter elkaar, van klein naar groot, in ganzepas naar dat kamertje, dan zal je de gasten zien kijken en na het journaal komen we weer zo terug ook.'
Het restaurant was stampvol. De bezoekers staakten het eten en keken verbaasd - pats, alle koppen naar rechts - naar de opmerkelijke stoet. Na afloop van de uitzending kwamen de heren weer in ganzepas terug - pats, alle koppen naar links - en gingen stoïcijns over tot het veroberen van het hoofdgerecht.

'Echt waar', vraag ik. 'Echt waar,' bezweert Barend grinnikend.
Of een directeur zijn mensen nog zover zou krijgen? Een beetje feodaal was het wel. En 't gebeurde in het pré-manager tijdperk.

Tekening Jaap Jaspersen

INTERVIEW ELLY GIESBERS

(vervolg van pag. 5)

'Daar heb ik nog vijf jaar gewerkt en echt met plezier. En ik geloof, als ik m'n been niet had gebroken, was ik gewoon doorgegaan.'

- Je was toen 72. Zou je dat hebben aangekund?
'Ik heb last van artrose en last gekregen van m'n dikke darm. Ik hoef me er geen zorgen over te maken, maar 't is vervelend. Maar het is toch iets psychisch. Als ik afleiding heb, is alles goed. Het werk met al die jonge meiden heeft me geestelijk jong gehouden. Maar door die bouvier van die winkel daar - ze duidt in de richting van de straathoek. Hij stoof opeens los, de halsband was gebroken. En daar lag ik. Toen was het opeens afgelopen. Niet meer fietsen, niet meer tennissen...'
'Ik ben nu lid van de bridgeclub bij de KLM. Dat is reuze leuk, zit ik toch tussen jongeren. Ik hou er wel van op bezoek te gaan bij oudere mensen, maar ik vind het heerlijk om jonge mensen te ontmoeten. Nee, reizen doe ik niet meer. Maar ik correspondeer veel. Ik vind het heerlijk om brieven te schrijven.'
Als ik de tweede keer bij haar binnenval, ligt de tafel bezaaid met vellen papier. Maar ook de televisie staat aan. Met een tenniswedstrijd.

Tekst en foto's Bram Roozendaal

PENSIOENTOESLAG IN JANUARI

Zoals bericht in de Buitenband van maart wacht de gepensioneerden van de ANWB over de tweede helft van dit bijna afgelopen jaar nog een rest-verhoging van 0,6% op de pensioentoeslag. Daar er sprake is geweest van een verdere loonontwikkeling in 1990, kunnen de gepensioneerderen nog een verhoging van hun pensioentoeslag verwachten. Dat percentage wordt eerst rond half december berekend. Alle betrokkenen ontvangen hierover in januari bericht en kunnen dan spoedig de toeslag op hun rekening verwachten.

De pensioenraad van de Bijenkorf heeft de ANWB links ingehaald. De pensioenraad van de KBB heeft de vereniging van gepensioneerden van de Koninklijke Bijenkorf Beheer namelijk gevraagd een voordracht van vijf gepensioneerde leden op te stellen. In de uit dertig leden bestaande raad is plaats voor vijf gepensioneerden.

KOKEN MET PAUL VAN DER MEIJ

Met de feestdagen voor de deur volgen hier wat basisrecepten voor sauzen, zoete en hartige. Gemakkelijk te maken en gemakkelijk om bij de hand te hebben. Veel succes.

BRUINE FOND

Benodigdheden:
3 kg. kalfsbeenderen, 6 liter water, 100 gram ui, 75 gr. wortel, 75 gr. prei, bosje selderij, 100 gr. spek, 1 blad laurier, 10 peperkorrels, 2 jeneverbessen, 3 takjes thijm, 150 gr. tomaten purée, ½ fles rode wijn, ½ teentje knoflook.

Hak de beenderen in kleine stukjes of laat de slager dit doen (hierdoor komen de smaakstoffen eerder vrij). Snij de ui, wortel, prei, selderij en spek in grove stukken. Was en droog de groenten. Zet een pan of een braadslee op het vuur en voeg er wat olie aan toe, Laat dit heet worden.
Doe nu de beenderen erbij en laat ze licht kleuren. U voegt er dan de groenten, het spek en de tomaten aan toe. Kleur en ontzuur dit en blus het af met rode wijn. Doe nu alles samen met het water in een kookpan. Breng het geheel aan de kook, schuim het af en doe er de knoflook en de kruiden bij. Dit moet vervolgens 6 uur trekken. Zeef het geheel, laat het koud worden en schep het vet eraf.

Daarmee is de basis klaar. Deze kan gebruikt worden voor kruiden-, paddestoelen-, fruit- en alcoholische sauzen.

GEVOGELTE FOND

Benodigdheden:
2,5 kg. gevogelte karkassen, 1,5 kg. kalfsbeenderen, 7 liter water, 150 gr. wortel, 150 gr. ui, 150 gr. prei, 4 takjes peterselie, 1 blad laurier, 1 kruidnagel, 10 peperkorrels, 1 foelie.

Beenderen en karkassen in stukken hakken en in een kookpan doen. Dan het water erbij en het geheel aan de kook brengen. Schuim het af. Voeg nu de gewassen groenten toe en de kruiden en laat alles 5 uur trekken (zachtjes koken). Zeef dit, bij voorkeur door een doek, en laat het koud worden. Als de fond koud is, haalt u het vet eraf en verwerkt u het resultaat zoals de bruine fond.

VANILLESAUS

Benodigdheden:
12 gram suiker, 3 eierdooiers, ½ liter melk, 10 pakjes vanillesuiker of 1 vanille stokje, 12 gr. vanille roompoeder.

Meng een dl. melk met de roompoeder, de suiker en de dooiers. Kook de overige melk en giet deze al roerend bij de compositie. Zet dit weer op het vuur en breng het geheel aan de kook (heel even, anders gaan de dooiers schiften).
Roer daarna het geheel koud. Als smaakstoffen kunnen verschillende soorten drank of essence dienen. De saus serveren bij ijs, fruit of bavarois.

Alles is mis met ons eten
Een eitje je kunt het vergeten
Konsumenten Kontakt
Speurt van sla tot gehakt
Dat noem ik nou onheilsprofeten

Tine den Boer

MAYONNAISE

Benodigdheden:
4 eidooiers, 4 gram zout, 10 gr. mosterd, 2 cl. azijn, 0,8 l. olie (plantaardig), ½ uitgeperste citroen, peper.

Doe in een ronde bekken de eidooiers, mosterd, zout, peper en 2/3 van de azijn en roer dit goed door elkaar. Voeg daarna al roerend druppelgewijs de olie toe (deze moet op kamertemperatuur zijn) tot er een dikke massa is ontstaan. Als de mayonnaise te dik is, kunt u er nog wat azijn bij doen.

Afleidingen:
- groene saus; met het sap van groene kruiden
- remoulade saus; met kappertjes en gehakte kruiden.

SABAYON

Benodigdheden:
5 eidooiers; 75 gr. suiker, 1,5 dl. witte wijn, ½ dl. Marsala, 2 cl. rum.
Zet een pan met kokend water. Klop nu de massa *au bain marie* tot een luchtige doch stevige massa.
Serveer dit warm of koud bij vers fruit of bij ijsgerechten.

HERDRUK

Minister Andriessen
'Ik zie op tegen de ouderdom, de tijd dat ik geen donder meer te doen zal hebben. Ik weet dat het gaat komen, ik voel dat het gaat komen. Nu heeft de buitenwereld me nog een tijdje nodig, maar op een gegeven moment houdt het op. We hebben geen kinderen, dus ook geen kleinkinderen. Als vrouwen het allemaal over hun kleinkinderen hebben, voelt mijn vrouw zich buitengesloten.'
Met Bibeb in Vrij Nederland

Zuinigheid
Verlekkerd zien de marketingmensen uit naar het komende decennium: de babyboomers worden oud! Verdonk van mediabureau Verdonk/Van Zaanen: 'De ouderen van nu hebben de oorlog meegemaakt, en die drukt een stempel op hen van zuinigheid en degelijkheid. De ouderen van straks zijn de zorgelozen van de jaren zestig, de welvaartskinderen. Die zijn opgegroeid met het makkelijk uitgeven van geld.'
De Tijd

Fons Jansen (64)
Filosoferend over de vergrijzing van het bejaardenbeleid oppert Jansen dat Foster Parents langzamerhand ook best eens een oudje mag adopteren. Hij vreest dat anderen straks gaan bepalen hoe oud een generatie mag worden. Dat ze in verband met de kosten van de verzorging een eindleeftijd vaststellen. 'Er blijft langzamerhand ook niemand meer over om de senioren te verzorgen.'
Algemeen Dagblad

H. van Son, ouderenbond Unie KBO
Als je boven de 65 bent, val je onder geen enkele noemer. Het wordt tijd dat we gaan inzien, vooral de politiek, dat een flink deel van de ouderen financieel uitgeput is als ze met pensioen gaan. Geen sociale vernieuwing voor deze groep maar sociale verbetering dat is hard nodig. Niet het minimum moet voor deze mensen bepalend zijn maar hun werkelijke behoeften.
Algemeen Dagblad

Terzijde
* Heeft de NS ook al uitgerekend wat het scheelt als de Nederlandse bejaarden vijf jaar later 65 worden?

* Bejaarden zijn niet gewend om te klagen. Bovendien ben je als bejaarde vlug gewend aan mensen die toch niet naar je luisteren.

* Jongere: 'Waarom zou ik in de tram opstaan voor een bejaarde als ze volgens Lubbers best nog kunnen werken?'
Vrij Nederland

ANAGRAM KERSTPUZZEL

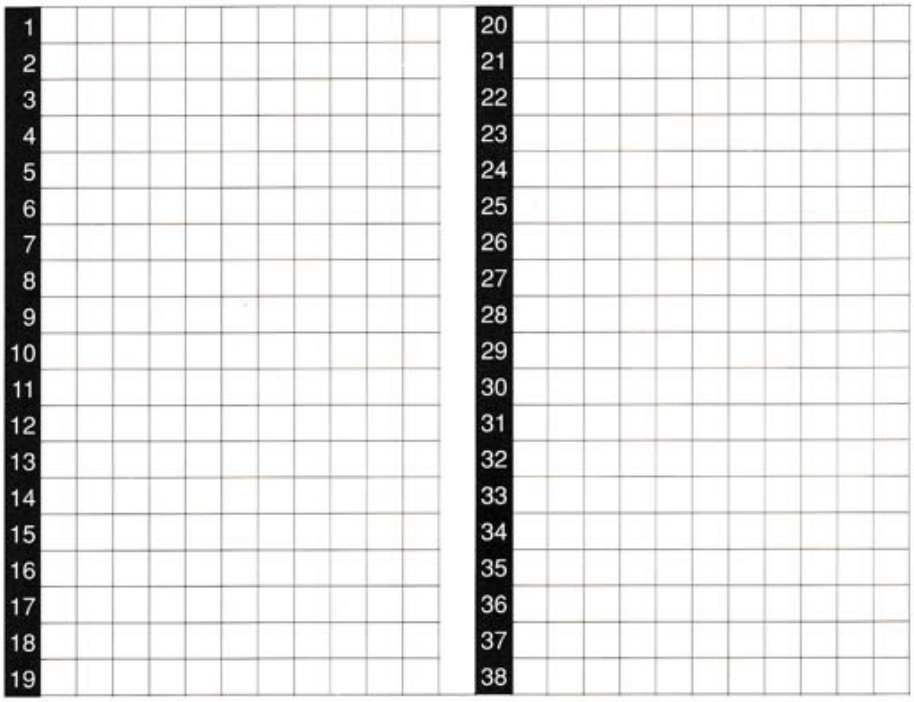

Op elke regel dient u twee woorden in te vullen van respectievelijk 6 en 5 letters. Elk woord van 5 letters is samengesteld uit het voorafgaande woord van 6 letters. De overblijvende letter plaatst u in de omlijnde rand. In die rand ontstaat verticaal een feestelijke wens.

1. soort stof - visnet; **2.** zich verbeelden - duivel; **3.** heten - serieus bedoelen; **4.** blieven - hulp; **5.** manier van rijden - verstandiger; **6.** slecht schrijven - misprijzen; **7.** roofvogels - verkwikken; **8.** bakken - ongewenst uur; **9.** vertoon maken - Aziatisch land; **10.** van lading ontdoen - scheel; **11.** prikken - plaats in Friesland; **12.** kunstmatige etterwonde - min of meer loodrecht; **13.** sieren - bijwoord van tijd; **14.** gedwongen zijn - teugel aandoen; **15.** niet afgaan (wapen) - signaal; **16.** beproeven - kei; **17.** lukken - schittering; **18.** hulpwerkwoord - vogel; **19.** nuttigen - planten.

20. geur afgeven - scharnier; **21.** haasten - specerij; **22.** achterna lopen - prijzen; **23.** weigeren te werken - onaangename lucht; **24.** koken - afloop: **25.** overblijven - deel van een paardebit; **26.** waarborg - oogvocht; **27.** laten begaan - de tanden erin zetten; **28.** tekens geven - vorderen; **29.** boven de grond houden - gesponnen draad; **30.** wegpakken - taille; **31.** overhellen - telwoord; **32.** brandstof verbruiken - knuppel; **33.** richting geven - vogel; **34.** zwerven - soort hert; **35.** klein samenhangend deeltje - godlasterende uitdrukking; **36.** met een zeis werken - een der Ver. Staten; **37.** actie voeren - soort; **38.** weifelen - zakken.

Oplossing van de Kerstpuzzel 1990 vóór 25 januari a.s. opsturen naar mw. G.N. Borsje, Norenburg 237, 2591 AM Den Haag. De winnaar ontvangt een cadeaubon van f. 25,-.

OPLOSSING KRUISWOORDRAADSEL

Het kruiswoordraadsel in het septembernummer heeft gezien het grote aantal goede inzendingen weinig hoofdbrekens gekost. Uit de blinde trekking kwam Piet Lindeloo uit Voorschoten als winnaar tevoorschijn. Van harte gelukgewenst.
Wie het kruiswoordraadsel goed had opgelost, kreeg de volgende zegswijze onder ogen: jonge leugenaars, oude dieven.

CHINA

(vervolg van pag. 7)

nen sturen en rijden, maar je moet wennen aan hun schakelen. Hup naar 1,2,3,4, etc. tot de top van de weg schuddend is bereikt en dan in z'n vrij naar beneden. Dat spaart brandstof. Lekke banden kosten een half uur. Je kunt tijdens het verwisselen plassen en soms wat eten. Er staat altijd wel een karretje langs de weg, of ze rijden er met de halflege band naar toe.
Neem drinken mee voor onderweg. De Chinezen zweren bij koude thee met theebladeren in een glazen pot met schroefdeksel. Vermijd koolzuurhoudende frisdranken. Eten is in het kleinste dorpje te krijgen, Chinees natuurlijk.
In de nachttrein moet je alle slaap pakken die je pakken kunt. Ik ben geen bril- of lenzendrager, maar toch kreeg ik op de duur droge ogen die gingen steken. Ik heb oogdruppels kunnen lenen, maar neem ze een volgende keer zelf mee. Je hoeft niet voor je plaats in trein of bus te vechten. Als Chinezen hebben gezien waar je zit, blijft die plaats van jou, al ga je urenlang bij anderen buurten. Maar de treinconductrices zijn er niet voor niets. Je dient je aan de regels te houden en niet voortdurend te verkassen.
In de grote steden zijn de bussen overvol. De conductrice wil je wel helpen met de juiste halte als je oogcontact houdt. Chinezen zijn uiterst vriendelijk en behulpzaam zolang jouw humeur ook goed is. Geïrriteerd of boos reageren, is heel dom. Dan slaat iedereen dicht en terecht.
Taxi's zijn goedkoop. De meeste hebben een meter. Noem je bestemming en spreek tevoren de prijs af. Alle chauffeurs in Beijing, Shanghai, Xian, Chengdu, Kunming, Guilin hebben zich daaraan gehouden.

LEKKER KLETSEN - Ik weet niet of het wetenschappelijk is bewezen, maar voor mij zijn de Chinezen de meest communicatieve mensen ter wereld. Ze kijken je ook altijd aan, recht in de ogen en dat moet je vooral ook doen. Er is niets 'mystieks' in China. Ze zijn praktisch en *down to earth*. Ik heb altijd het gevoel gehad welkom te zijn, er een beetje bij te horen. Er was een houding van, prima dat je bij ons komt kijken, in onze autobussen wilt zitten, met je rugzak sjouwt, je eigen was doet, eet wat wij eten en tussen ons rondfietst.
Hou Dejian schreef het volgende gedicht op het Tiananmenplein, net voor de 4de juni '89.

Laten we arm in arm de gang erin zetten
Niemand hoeft ongerust te zijn
We kunnen alles veranderen
Alles hangt af van onze vrije wil
Het kan allemaal niet ver meer weg zijn
Sta op en zie
We zijn er haast

Daarom was ik dit jaar op het Tiananmenplein, het plein van de hemelse vrede. Daarom maakte ik mijn 'lange mars' met de rugzak. Leeftijd speelt daarbij geen rol.

Tekst en foto's Jan Korstjens